

[Alfred Jørgensen.]

lovhjemlede rettigheder, medens det på den anden side tager sigte på i visse tilfælde at løse opståede problemer i menighedsrådenes interesse, nemlig i tilfælde, hvor et skifte i præsteembedet ville tjene menigheden og det kirkelige arbejde bedst. Her tænkes vel ikke i første linie på at bringe opståede uoverensstemmelser til ophør, men simpelthen på den værdi, der kan ligge i en fornyelse af menighedens indre liv. Det hedder jo i folkevisen, at ingen er tilsammenviiede som munken og hans kappe. Det samme er jo næsten tilfældet med præst og menighed, der i praksis er dømt til at blive sammen til de grå hårs alder, eller indtil døden skiller dem ad.

Skal vi afveje de to ting mod hinanden: hvad menighedsrådene opnår gennem de foreslåede bestemmelser, og den pris, de må betale derfor, er det sådan, at den foreslåede indskrænkning i menighedsrådenes dispositionsret kun skal finde sted, hver tiende gang et præsteskitte indtræder, medens det til gengæld må være en forudsætning, at ministeriets bevågenhed stedse følger menigheden fra slægt til slægt gennem de halvandet hundrede år. Det er med vilje, jeg først har set på de indskrænkninger i menighedsrådenes rettigheder, lovforslagets gennemførelse vil medføre, da jeg mener, dette er af væsentlig betydning ved en vurdering af forslaget; jeg finder, at disse indskrænkninger vil være til at bære, og at der også ydes valuta for dem på kreditsiden. Hvis der ikke fra menighedsrådenes og fra anden side rejses væsentlige indvendinger mod den foreslåede løsning, kan også jeg give den tilslutning.

At lovens bestemmelser endvidere vil tjene til betryggelse af præstens stilling, og at den i givet fald åbner ham vej for befordring, som det hedder i lovforslagets bemærkninger, forringer jo ikke forslaget, men er med til at gøre dette tjenligt til befordring.

Kirkeministeren (Bodil Koch): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere for deres stillingtagen til dette lovforslag, idet de har udtrykt en klar erkendelse af, at der her er et problem, som på en eller anden måde må løses. Det er, synes jeg, over-

ordentlig heldigt, at både præsteforeningen og menighedsrådsforeningen, endda med særlig styrke, har fremsat ønske om, at dette lovforslag måtte blive fremsat, og at man fandt frem til en løsning af dette virkelig prekære folkekirkelige problem.

Jeg finder ikke anledning til at gå i enkeltheder. Der er ikke stillet noget direkte spørgsmål til mig, bortset fra det ærede medlem hr. Fibigers spørgsmål om, hvorvidt jeg vil fremsætte et lovforslag vedrørende et problem, som slet ikke er til behandling her i dag. Allerede i åbnings-talen nævnte statsministeren, at der i indværende samling vil blive fremsat lovforslag om ændring af reglerne for præstevalg og vedrørende finansieringsforholdene for nye kirker. Dette vil ske ret snart, jeg antager indenfor denne måned.

Jeg kunne imidlertid have lyst til at fremsætte nogle få bemærkninger til det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre). Jeg ved, at det ærede medlem virkelig er klar over, at der her er et problem, som på en eller anden måde må løses. Det ærede medlem pegede på den mulighed, at man under den nuværende ordning kunne inddrage de sogne, hvor der var to præsteembeder; men en sådan løsning ville komme til at lide af den meget store mangel, at den fik bymæssig slagside. Man kan ikke nøjes med at sige: det er ikke nok, fordi man ikke talmæssigt får nok. En sådan ordning vil få også indholdsmæssig slagside. Jeg tror derfor ikke, denne vej er farbar.

Endnu mere interessant synes jeg det er i to minutter at komme ind på det ærede medlems betragtning, at man ikke kunne stole på, at de præster, som blev valgt uden menighedsrådets helt frie medvirken, ville falde til i sognet. Det er forsåvidt et argument, der slår sig selv på munden, som det netop har vist sig, at en række præster under den nuværende helt frie ordning ikke falder til i sognet, og man derfor må prøve på at lempe på netop denne ordning for at skabe mulighed for, at de kan falde til.

Endvidere synes jeg, at det ærede medlems betragtning om ansvaret overfor præsten, der var valgt ved den eventuelle nye valg måde, manglede folkekirkelig bredde, idet det ærede medlem sagde, at man ikke